

MOEDE MENSEN

De mensen, ze zijn zo moe, o Heer,
Ze stromp'len nog voort, maar het gaat haast niet meer
en schoon er nog juichen en brallen;
ginder zie ik al stump'ren en vallen.

De mensen vergaten U, o Heer,
Ze kennen de God der kind'ren niet meer
en zoeken een zekerder zegen
op eigengekozen wegen.

En werpen ze al met leuzen, Heer,
en schreeuwen om recht en vechten om eer,
om wat zij hun naaste niet gunnen,
Gij weet, dat ze haast niet meer kunnen.

In groepsverband en vergadering
klinkt hun roep om recht op verbetering.
Maar thuis immers, God, bijna allen
laten zij hun maskers vallen.

Ik durf niet te bidden: „Ga voort, o Heer,”
doch indien het U goeddunkt, zo sla nog meer,
ontneem hun de kracht om te schreeuwen
en ze vrezen hun God van voor eeuwen.

Ja, het mensengeslacht is moe, o Heer,
Het is murw, het verbrokkelt al meer en meer,
Gij, die kent de tijd van zijn rijpen,
Wil het uitgetold tot U grijpen.

JAN E. NIEMEIJER